

Strony w postępowaniu głównym

Wnosząca odwołanie: Les Jardins de Jouvence SCRL

Strona pozwana: Państwo belgijskie

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy kompleks mieszkaniowo-usługowy w rozumieniu dekretu rady regionu Walonii z dnia 5 czerwca 1997 r. dotyczącego domów spokojnej starości, kompleksów mieszkaniowo-usługowych oraz dziennych ośrodków pobytu dla osób w wieku przynajmniej sześćdziesięciu lat, [który udostępnia] w celach zarobkowych lokale mieszkalne przeznaczone dla jednej lub dwóch osób, składające się z wyposażonej kuchni, pokoju dziennego, sypialni i wyposażonej łazienki, pozwalające im na prowadzenie niezależnego życia, a także różne fakultatywne usługi świadczone odpłatnie w celach zarobkowych, które są dostępne nie tylko dla pensjonariuszy kompleksu mieszkaniowo-usługowego ([...] bar i restaurację, [...] salon fryzjerski i kosmetyczny, [...] salę rehabilitacji ruchowej, [...] terapię zajęciową, [...] pralnię, [...] ambulatorium i punkt pobierania krwi, [...] gabinet lekarski), jest podmiotem mającym zasadniczo charakter społeczny, który świadczy „usługi i dostawę dóbr ściśle związanych z działaniami na rzecz pomocy społecznej i zabezpieczenia społecznego” w rozumieniu art. 13 część A ust. 1 lit. g) szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku ⁽¹⁾ [obecnie art. 132 ust. 1 lit. g) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej ⁽²⁾]?
- 2) Czy odpowiedź na to pytanie będzie inna, jeżeli w celu świadczenia omawianych usług przedmiotowy kompleks mieszkaniowo-usługowy otrzymuje subwencje lub jakąkolwiek formę świadczeń czy finansowego udziału ze strony władz publicznych?

⁽¹⁾ Dz.U. L 145, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 347, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Sonthofen (Niemcy) w dniu 11 lipca 2014 r. – postępowanie karne przeciwko Sebat Ince

(Sprawa C-336/14)

(2014/C 339/07)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Sonthofen

Strony w postępowaniu głównym

Sebat Ince

Druga strona w postępowaniu głównym: Staatsanwaltschaft Kempten

Pytania prejudycjalne

I. W przedmiocie pierwszego zarzucanego czynu (obejmującego styczeń 2012 r.) i w przedmiocie drugiego zarzucanego czynu w odniesieniu do okresu przed końcem czerwca 2012 r.:

1 a) Czy art. 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że organy ścigania nie mogą karać pośredniczenia w przyjmowaniu zakładów sportowych bez niemieckiego zezwolenia na rzecz organizatora zakładów posiadającego licencję w innym państwie członkowskim Unii, jeśli pośredniczenie wymaga posiadania przez organizatora również niemieckiego zezwolenia, jednak sprzeczne z prawem Unii ustawodawstwo („monopol w zakresie zakładów sportowych”) zakazuje organom krajowym udzielania zezwoleń niepaństwowym organizatorom zakładów?

1 b) Czy odpowiedź na pytanie 1 a) ulegnie zmianie, jeżeli w jednym z 15 niemieckich krajów związkowych, które wspólnie ustanowiły i wspólnie realizują monopol państwowy w zakresie zakładów sportowych, instytucje państwowe twierdzą w toku postępowania w sprawie zakazu lub postępowania karnego, że w razie złożenia ewentualnego wniosku o wydanie zezwolenia na organizację lub pośrednictwo w zakładach ustawy zakaz udzielania zezwolenia podmiotom prywatnym nie będzie stosowany w tym kraju związkowym?

1 c) Czy zasady prawa Unii, w szczególności swoboda świadczenia usług, oraz wyrok Trybunału w sprawie C-186/11 należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one stałemu, określonemu jako „prewencyjne” odmawianiu lub karaniu transgranicznego pośrednictwa w przyjmowaniu zakładów sportowych, jeżeli działania te uzasadnia się tym, że w momencie podejmowania decyzji organ odmawiający nie mógł „stwierdzić w sposób jednoznaczny, tj. bez dalszego sprawdzania”, że pośrednictwo – pomijając zastrzeżenie monopolu państwowego – spełnia wszystkie materialne warunki udzielenia zezwolenia?

2) Czy dyrektywę 98/34/WE⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się ona karaniu pośredniczenia w przyjmowaniu zakładów sportowych za pośrednictwem automatów do zakładów bez niemieckiego zezwolenia na rzecz organizatora zakładów posiadającego licencję w innym państwie członkowskim, jeżeli ingerencje państwa są oparte na nienotyfikowanej Komisji ustawie konkretnego kraju związkowego, której treścią jest wygasła umowa państwowa w sprawie gier losowych („GlüStV”)?

II W przedmiocie drugiego zarzucanego czynu w odniesieniu do okresu od lipca 2012 r.

3) Czy art. 56 TFUE, obowiązek przejrzystości, zasadę równości oraz wynikający z prawa Unii zakaz gospodarki protekcyjnej należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one karaniu pośrednictwa w przyjmowaniu zakładów sportowych bez niemieckiego zezwolenia na rzecz organizatora zakładów posiadającego licencję w innym państwie członkowskim Unii w przypadku, który odznacza się zawartą między krajami związkowymi na okres dziewięciu lat umową zmieniającą umowę państwową w sprawie gier losowych („GlüÄndStV”) zawierającą „klauzulę eksperymentalną dla zakładów sportowych”, która to umowa przewiduje na okres siedmiu lat teoretyczną możliwość udzielenia maksymalnie 20 koncesji również podmiotom niepaństwowym ze skutkiem legalizacji dla wszystkich niemieckich krajów związkowych jako niezbędny warunek udzielenia zezwolenia na pośrednictwo, jeżeli:

- a) procedura wydania koncesji i powstałe w tym kontekście spory są prowadzone przez organ koncesyjny wspólnie z kancelarią adwokacką, która w związku ze sprzecznym z prawem Unii monopolem w zakresie zakładów sportowych zwykle świadczyła usługi doradcze na rzecz większości krajów związkowych i ich przedsiębiorstw loteryjnych oraz reprezentowała je przed sądami krajowymi wobec prywatnych organizatorów i której powierzono reprezentację organów krajowych w postępowaniach prejudycjalnych w sprawach Markus Stoß i in. [C-316/07, C-358/07, C-359/07, C-360/07, C-409/07 i C-410/07; ECLI:EU:C:2010:504], Carmen Media Group [C-46/08; ECLI:EU:C:2010:505] oraz Winner Wetten [C-409/06; ECLI:EU:C:2010:503],
- b) ogłoszone w dniu 8 sierpnia 2012 r. w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej postępowanie przetargowe na koncesję nie zawierało szczegółowych danych dotyczących minimalnych wymagań odnoszących się do koncepcji, które należy przedstawić, treści pozostałych wymaganych oświadczeń i potwierdzeń oraz wyboru maksymalnie 20 koncesjonariuszy, dane te zostały zaś podane dopiero po upływie terminu składania zgłoszeń w tak zwanym „memorandum informacyjnym” i licznych innych dokumentach jedynie tym podmiotom ubiegającym się o koncesję, które zakwalifikowały się do „drugiego etapu” procedury wydania koncesji,
- c) osiem miesięcy po rozpoczęciu procedury organ koncesyjny wbrew ogłoszeniu o przetargu zaprasza tylko 14 ubiegających się o koncesję do osobistej prezentacji ich koncepcji społecznych i dotyczących bezpieczeństwa z tego względu, że spełnili oni w 100 % minimalne warunki udzielenia koncesji, jednakże po upływie 15 miesięcy od rozpoczęcia procedury informuje, że żaden z ubiegających się nie wykazał spełnienia minimalnych warunków w „możliwej do sprawdzenia formie”,
- d) powstałe wskutek połączenia państwowych spółek loteryjnych przedsiębiorstwo („Ods”, Ods Deutschland Sportwetten GmbH), w którym państwo ma pozycję dominującą, należy do 14 podmiotów ubiegających się o koncesję, które zostały zaproszone przez organ koncesyjny do prezentacji swoich koncepcji, jednakże z uwagi na swoje organizacyjne powiązania z organizatorami wydarzeń sportowych nie kwalifikuje się do udzielenia koncesji, ponieważ ustawodawstwo (§ 21 ust. 3 GlüÄndStV) wymaga ścisłego oddzielenia czynnego sportu i organizujących go stowarzyszeń od organizowania zakładów sportowych i pośrednictwa w nich,
- e) dla udzielenia koncesji wymagane jest w szczególności wykazanie „zgodnego z prawem pochodzenia środków koniecznych dla zorganizowania zamierzonej oferty zakładów sportowych”,
- f) organ koncesyjny i decydujące o udzieleniu koncesji kolegium ds. gier losowych składające się z przedstawicieli krajów związkowych nie korzystają z możliwości udzielenia koncesji prywatnym organizatorom zakładów, podczas gdy państwowe przedsiębiorstwa loteryjne mogą bez koncesji przez okres roku po ewentualnym udzieleniu koncesji organizować zakłady sportowe, loterie i inne gry losowe bez koncesji oraz oferować i reklamować je za pośrednictwem obejmujących obszar ich działania sieci komercyjnych jednostek przyjmujących zakłady?

⁽¹⁾ Dyrektywa 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiająca procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych (Dz.U. L 204, s. 37).